

1

Mijn naam is Harriet Manners en ik ben iemands vriendin.

Ik weet zo zeker dat ik iemands vriendin ben omdat ik maar blijf stralen. Het schijnt dat het gemiddelde meisje tweeënzestig keer per dag glimlacht, dus statistisch steel ik vast het geluk van iemand anders. Ik grijns namelijk minimaal elke dertig tot veertig seconden.

Ik weet dat ik iemands vriendin ben omdat ik om mijn eigen grapjes lach, liedjes zing waarvan ik de tekst niet ken, ieder dier binnen een straal van honderd meter omhels en omdat ik met gespreide armen rondjes begin te draaien zodra ik een zonnestraaltje zie. Doordat mijn hersens baden in de liefdeshormonen fenylethylamine, dopamine en oxytocine ben ik feitelijk veranderd in een tekenfilmprinses.

Alleen dan wel eentje met astronomisch hoge telefoonrekeningen en de neiging om 'symptomen van verliefdheid' op te zoeken op het internet wanneer haar vriend niet kijkt.

Nou ja, de laatste reden waarom ik weet dat ik iemands vriendin ben is dit. Het staat aan de binnenkant van de achterflap van mijn nieuwe, knalpaarse dagboek:

VRIENDIN

Dat heb ik natuurlijk zelf gedaan. Het zou wel een beetje raar zijn om op de schoolspullen van iemand anders te gaan zitten klieren. Er staat een tekeningetje van mij bij en een tijd en een

datum, om het precieze moment te herdenken – nu vier weken en twee dagen geleden – dat de jonge leeuw en ik officieel verkering kregen.

Ja, precies: Nick en ik zijn eindelijk echt een stel.

Een paar. Een koppel dat bij elkaar hoort, net als zout en peper of kaas en tomaat. We zijn de menselijke uitvoering van zeepaardjes, die snuit aan snuit zwemmen en van kleur veranderen om te laten zien hoe lief ze elkaar vinden. Of dubbelhoornige neushoornvogels, die samen duetten zingen om de wereld te tonen hoe harmonieus hun relatie is.

En daardoor is alles nu anders.

Na onze Meest Romantische Zomer Aller Tijden (MRZAT™) zijn er alleen nog regenbogen en zonsondergangen over, en goedemorgen-sms'jes en welterustentelefoontjes en iemand die het tegen me zegt wanneer ik kauwgum in mijn haar heb en in de bus met mijn achterhoofd tegen de stoel achter me zit geplakt.

Voor de eerste keer in mijn hele leven is alles zoals het moet zijn. Er zijn 170 miljard melkwegstelsels in het zichtbare heelal en ik wil er helemaal niets aan veranderen. Mijn leven is precies zoals ik het wil hebben.

Alles is perfect.

2

Maar goed, het leuke van de hele tijd zo vrolijk zijn is dat je je niet zo snel druk maakt over dingen. Als je gewend bent om in de zomer uit te slapen, maar je moet ineens vroeg opstaan, bijvoorbeeld. Of als je hond, Hugo, in de rui is en je gloednieuwe Speciale Outfit onder de haren zit. Als je weet dat je je aartsvriend weer gaat zien, na tien heerlijke weken zonder haar.

Zelfs niet als het de allerbelangrijkste dag van je leven is en iedereen is het vergeten. Dan ook niet. Ik ben een toonbeeld van kalmte en volwassenheid.

Net als Gandalf. Of de Kerstman.

‘Goedemorgen,’ zeg ik terwijl ik de keuken binnen kom zweven. Zo beweeg ik me namelijk voort tegenwoordig: in een magische bel vol vreugde. ‘Wat een veelbelovende, heerlijke dag, vinden jullie niet? Het is bijna weldadig zonnig. Echt een dag waarop er fantastische dingen gaan gebeuren.’

Optimistisch kijk ik naar mijn snurkende ouders.

Het lijkt of iemand vannacht heeft geprobeerd om het huis te slopen, maar dat plan heeft laten varen en het in plaats daarvan heeft laten vollopen met narcosegas. Het is er donker – het enige licht komt van de openstaande koelkastdeur – en overal staan kopjes en borden. Pap zit achterovergeleund op een stoel met een theedoek over zijn hoofd en mijn stiefmoeder Annabel hangt over de keukentafel. Haar wang rust zacht op een stuk beboterde toast.

Tabitha ligt in haar wiegje schattige snuffelende geluidjes te maken, alsof ze *niet* de bom is die zo nu en dan ontploft.

Ik schraap mijn keel.

‘Wisten jullie dat augustus genoemd is naar de eerste Romeinse keizer, Augustus? Het was de maand waarin hij de meeste successen behaalde. Betekent dat iets of niet?’

Stilte.

Het is maar goed dat ik sinds kort zo blij en gelukkig ben, anders zat ik nu vast al midden in een driftbui. In plaats daarvan trek ik abrupt de gordijnen open, zodat mijn ouders deze legendarische dag in zijn volle glorie kunnen aanschouwen.

‘BRAND!’ schreeuwt pap. Hij trekt de theedoek van zijn gezicht en kijkt me tussen zijn vingers door aan. ‘Jakkas, nog veel erger. Wat hadden we ook weer gezegd over daglicht, lieverd?’

‘Het is 9 uur 21,’ deel ik hem mee. ‘Jullie zijn geen vampiers.’

Dat zeg ik niet met erg veel overtuiging. Mijn ouders zien grijs en hun ogen zijn rood. Ze zijn de hele nacht wakker, ze eten amper en het lijkt of ze communiceren zonder echt te praten.

Het ziet er niet goed uit.

‘Mwarghhh,’ mompelt Annabel en ze komt een stukje overeind. De toast zit nog tegen haar wang geplakt. ‘Hoelang hebben we geslapen?’

Pap steekt zijn vinger in het kopje voor hem. ‘Niet lang genoeg,’ zucht hij en wappert met een hand voor zijn gezicht. ‘Nee, Elizabeth Hurley is al weg.’

‘O god,’ zucht Annabel. Ze knijpt haar ogen een beetje samen. Haar pony, die normaal zo perfect zit, staat overeind als de kuif van een blonde kaketoer en er zitten kruimels in haar wenkbrauw geplakt. ‘Ik moet de wasmachine aanzetten en de badkamer

schoonmaken...’ Ze laat zich weer vallen. ‘Dat ligt eigenlijk heerlijk, zo’n stuk toast.’

Precies.

Je hebt ons precies zeven weken niet gezien en in die tijd is ons ordelijke huishouden volledig ontregeld.

Met een gemiddelde van 125 decibel maakt mijn kleine zusje iets meer herrie dan een popconcert (120dB) en maar iets minder dan een machinegeweer dat van vlakbij op je wordt leeggeschoten (130dB). Dat doet ook maar iets minder pijn.

Het woord ‘zuigeling’ betekent: een kind dat nog gezoogd wordt, maar Tabitha Manners gebruikt haar mond ook om duidelijk te maken hoe ze zich voelt – een beetje zoals iemand met een volautomatisch, doorgeladen vuurwapen dat ook kan doen.

Ik pak Tabby uit haar wieg en ze opent haar ogen en lacht naar me. Dat is een van de miljoen redenen waarom ik zo van mijn zusje hou: ze lijkt als twee druppels water op mij. Maar gelukkig slaapt zij in de kamer van mijn ouders, aan de andere kant van het huis. Daarbij heb ik heel goede oordopjes.

‘Weet iemand toevallig nog wat voor dag het is?’ vraag ik. Misschien moet ik ze het cirkeldiagram van vandaag even laten zien. Ik kan de vlinders in mijn maag niet tegenhouden, maar ik kan ze in ieder geval in bedwang houden tot zij tien minuutjes aan de beurt zijn.

‘Dinsdag?’ probeert Pap. ‘Vrijdag? 1967? Kun je ons een globaal idee geven?’

‘Til de groene handdoek rechts van je maar op, Harriet,’ mompelt Annabel, haar ogen nog steeds gesloten. ‘En de theedoek ernaast. We zijn over een minuutje wakker.’

Ik stap over een paar grote dozen en koffers die open op de keukenvloer liggen.

Dan til ik de handdoek voorzichtig op. Eronder ligt een splinternieuwe rode leren tas met het labeltje uit de uitverkoop er nog aan en de letters HM in de klep gedrukt. Als ik hem open doe, zie ik dat hij stampvol nieuwe potloden, pennen, linialen en boeken zit.

Onder de theedoek staat een zelfgebakken chocoladetaart die vaag iets wegheeft van een robot met daarop de letters VEEL GELUK HARRIET van witte chocoladeknoopjes. Daaronder staat (NIET DAT WE IN GELUK GELOVEN – JE BEPAALT JE EIGEN LOT), in bijna onleesbare letters van blauw glazuur.

Ik lach breed naar ze.

Zie je wat ik bedoel? Mijn leven verloopt geheel en al volgens plan. Zelfs mijn ouders houden zich aan mijn taart-en-cadeautjesschema, ook al sliepen ze toen ik het ze uitlegde.

‘Aach,’ zeg ik blij, terwijl ik Tabby zoemend aangeef, alsof ze een wriemelend vliegtuigje is. Dan geef ik hun allebei een kus. ‘Dank jullie wel, slaapkoppen. Wat zijn jullie toch lief.’

‘Ik zal het tegen Liz Hurley zeggen,’ mompelt pap, terwijl zijn ogen weer dichtvallen. ‘Ik ben zo terug.’

‘Doe haar de groeten,’ geeuwt Annabel. Ze veegt wat boter van haar gezicht. ‘Als ze zin heeft om langs te komen en wat dingetjes af te wassen, dan kan ze haar goddelijke gang gaan.’

En mijn ouders vallen meteen weer in slaap.

Oké.

Volgens mijn schema van vandaag heb ik nu nog zesenthalve minuut over. Zesenthalve minuut om mijn paarse teenslippers aan te doen, wat chocoladeknoopjes van de taart te plukken, het glazuur uit te vegen zodat mijn ouders het niet merken en naar het bankje te wandelen waar mijn beste vriendin op me zit te

wachten: enthousiast, pienter en klaar om onze wederzijdse lotsbestemmingen onder ogen te zien.

Ik heb het absoluut perfect getimed.

Jammer genoeg ben ik dus vergeten om mijn plan aan mijn kleine zusje te laten zien. Want als ik haar op haar neusje kus, lacht ze breed en onweerstaanbaar naar me.

En spuugt ze mijn hele hoofd onder.

3

Ik meen het.

Voor deze ene keer zou ik een belangrijke dag wel eens willen beginnen zonder dat ik bedekt ben met de gedeeltelijk verteerde maaginhoud van iemand anders.

Dit stond dus echt niet in dat cirkeldiagram.

Enfin, terwijl ik babykots uit mijn haar sta te boenen, kan ik je net zo goed even bijpraten over wat er de afgelopen zeven weken verder nog gebeurd is:

1. Ik ben nog steeds geen zestien. Ik ben jarig op de laatste dag van het schooljaar, waardoor ik, las ik pas in de krant, statistisch gezien meer kans heb om te mislukken in mijn leven.
2. Ik ben behoorlijk lang tekeergegaan tegen mijn vader omdat hij ervoor heeft gezorgd dat ik statistisch gezien meer kans heb om te mislukken in mijn leven.
3. Ik heb veel gedaan met mijn beste vriendin Nat, ook al heb ik Voor Het Eerst Een Relatie. Dat komt doordat vrienden altijd op de eerste plaats horen te komen.
4. En ook doordat mijn vriend, die model is, veel in het buitenland werkt en er gewoon niet zo vaak is.

5. We hebben ook veel met Toby gedaan, ook al was hij niet altijd uitgenodigd. Of aangemoedigd.
6. Eigenlijk hebben we hem amper gezien. Hij gaat echt enorm vooruit als stalker.
7. Pap heeft nog steeds geen werk. Tenzij je 'een boerenpaard gaat zó' zingen voor een baby telt als werken.
8. Mijn oma, Bunty, is weer weg. Ze hield het vijf dagen vol bij de schreeuwende Tabitha en vond toen een boeddhistisch centrum in Nepal, waar ze heen ging omdat ze zich 'nuttiger kon maken in een ver land'.
9. Waar niemand verbaasd over was, Annabel al helemaal niet.
10. Ik heb geen modellenwerk gedaan.

Sinds ik mijn baan bij modeontwerpster Yuka Ito heb opgezegd, heb ik niets gedaan wat er ook maar een beetje mee te maken heeft. Nada. Noppes. Naks.

Het blijkt dat Yuka en mijn flamboyante agent Wilbur met hun tweetjes mijn carrière gaande hielden, als twee keizerspinguïns die hun ondermaatse, afhankelijke kuiken proberen groot te brengen. Als zij het jong niet om de paar uur zouden voeren en het zouden beschermen tegen reuzenstormvogels, zou het niet overleven.

In deze situatie is de reuzenstormvogel alleen geen reusachtige vogel uit de familie van de *Procellariidae* die rond de Zuidpool voorkomt, maar een agente die Stephanie heet en die Wilbur zes weken geleden heeft vervangen bij Infinity Models. Ze is heel streng, heel professioneel en ze weet niet wie ik ben.

Dat weet ik omdat ze bijna nooit opneemt als ik bel, en toen ze dat wel een keer deed, hoorde ik haar zeggen: 'Wie?'

Sindsdien heb ik niet meer van het modellenbureau gehoord.

En echt waar, ik had me niet gerealiseerd hoe leuk ik het vond om beschilderd te worden met goudverf, of met een octopus te worstelen, of te doen of ik 's werelds meest elegante sumoworstelaar was. Dat gebeurde pas toen het me werd afgenomen.

Letterlijk.

Van Infinity Models moest ik de gouden schoenen die ik van Yuka mocht houden weer terugsturen.

Maar ik kan er niets aan veranderen. Ik moet me op andere dingen concentreren. Over tien dagen begin ik in 5 vwo en ik ben er helemaal klaar voor.

Ik heb een splinternieuwe rode tas.

Ik heb een dure rekenmachine die grafieken maakt en integreert en kwadratische vergelijkingen en natuurlijke logaritmen, wat dat ook allemaal inhoudt.

Ik hoef geen uniform meer aan en ik heb nieuwe kleren gekocht voor mijn nieuwe schooljaar. Bijna nergens staan tekenfilmfiguren op.

Ik heb mijn nieuwe leraren opgezocht op het internet en voor ieder apart puntsgewijze overzichtjes gemaakt, zodat ik ervoor kan zorgen dat ze me aardig vinden. Of anders kan ik ze dwingen.

En – en dat is het allerbelangrijkst – ik heb een briljant door-dacht en zorgvuldig opgezet plan.